

Toho roku se zdálo, že se Luzina nebude moci vydat na obvyklou pouť. Opuchly jí nohy, nevydržela stát déle než hodinu, neboť byla dosti při těle, ale statná a jinak velice živá a pohyblivá, pokud jí to nohy dovolily. Hipolytu Tou-signantovi se nezamlouvalo nechat ji odjet v takovém stavu. Krom toho bylo právě nejhorší roční období. Přesto začala Luzina s veselou mluvit o své dovolené. Uprostřed léta nebo zimy se člověk jakžtakž mohl dostat z ostrova bez velkých obtíží. Ale na jaře čekalo osamělou ženu na stezce nespočet nepředvídaných okolností, útrap a nebezpečností. Hipolyt dělal, co mohl, aby své ženě cestu rozmluvil. Ale ta mírná Luzina byla najednou rozhodnost sama. Vždyť ona přece musí do Sainte-Rose-du-Lac! Ostatně se tam poradí s doktorem stran té vyrážky nejmladšího Tou-signanta. Dá spravit porouchanou součástku k odstředivce. Zastaví se v Rorketonu vyřídit spoustu záležitostí. Využije příležitosti a obhlídne, co se teď nosí, protože — jak říkala — „žijeme sice v divočině, ale to přece neznamená, že nemáme jít s duchem doby“. Nacházela tisíc důvodů, aby nemusela přiznat, že je pro ni jistým potěšením ztratit na čas z očí pusté obzory Malé vodní slípky.

Jak jinak by totiž Luzina mohla vidět pohromadě přinejmenším sto lidí, opravdový dav, tak jako v sobotu večer na hlavní ulici v Rorketonu; jak by mohla mluvit s někým jiným než se svým mužem a dětmi, které věděly, co chce říct, sotva otevřela ústa; jak by mohla okusit vzácného požitku novoty, uspokojené zvědavosti, radosti z navázaných známostí, kdyby neměla pro své cestování docela jiný, mimořádně závažný a neodkladný důvod! Byla to žena rozumná; nechtěla se připravit o potěšení z cestování, muselo však být zaslouženou odměnou za splněnou povinnost.

Vypravila se koncem března. Malá vodní slípka byla ještě natolik zamrzlá, že se mohla přejít pěšky. Zato Velká vodní slípka byla uprostřed řečiště volná. Přes zamrzlou část řeky použili loďky jako saní. Luzina trůnila na dně